

Arrest

nr. 130 909 van 6 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 september 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANDEN ABEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2012 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D, dit op basis van tewerkstelling met een arbeidskaart B. Het gevraagde visum wordt afgeleverd op 4 oktober 2012.

Op 7 december 2012 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 15.

De verzoeker wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en ontvangt een elektronische A-kaart (tijdelijk verblijf) geldig tot 12 juli 2013.

Op 10 juni 2013, nadat de tewerkstelling bij de eerste werkgever was geëindigd, wordt een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B geweigerd.

Op 20 december 2013 wordt een volgende aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd.

Bij beslissing van 21 januari 2014 wordt de verzoeker, onder een bijlage 13, bevolen het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 4 februari 2014. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is hangende en gekend onder het rolnummer 149.015.

Op 10 februari 2014 dient de verzoeker bij de burgemeester van de stad Lokeren een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tengevolge een negatieve woonstcontrole weigert de burgemeester van de stad Lokeren deze aanvraag in overweging te nemen bij beslissing van 3 maart 2014 (bijlage 2).

Op 27 maart 2014 dient de verzoeker bij de burgemeester van de stad Gent een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 mei 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de aanvraag d.d. 27 maart 2014 onontvankelijk te verklaren. De gemachtigde beslist op 22 mei 2014 tevens om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en legt hem een inreisverbod op voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Deze drie beslissingen worden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 juni 2014. Het beroep dat de verzoeker bij de Raad indiende, voldoet niet aan de voorwaarden voor rolstelling.

Op 28 september 2014 neemt de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 september 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de heer
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 12° indien hij het voorwerp is van een inreisverbod;

Artikel 27 :

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft een gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.06.2014

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing omvat, naast een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, tevens een maatregel tot vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing

van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn vordering tevens zou richten tegen deze beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat, een beroep dat de verzoeker overigens reeds blijkt te hebben ingesteld. De Raad is echter dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

2.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.4.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.4.2.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 6 van het het EVRM, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verweerder dient het noodzakelijk evenwicht tussen haar beslissing en de ingeroepen feiten na te leven. In het bijzonder zal het redelijk karakter van een administratieve beslissing betrekking hebben op

het bestaan zelf van de feiten, op de correcte juridische kwalificatie ervan, op de relevantie ervan, evenals op de beoordeling van de uiteindelijke beslissing met betrekking tot deze feiten.

Het redelijkheidsbeginsel maakt ontegensprekelijk de beleidsruimte van verweerder wat nauwer, want hij moet ingevolge dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur alle belangen tegen elkaar afwegen.

In caus blijkt duidelijk dat het humaan volkomen onverantwoord zou zijn om verzoeker een verblijfsvergunning te weigeren, nu hij naar België zijn gekomen met de bedoeling er te werken en met een geldig visum en arbeidsovereenkomst. Verzoeker heeft onmiddellijk gewerkt en spreekt reeds een mondje nederlands, maar is bereid zich verder te integreren en taallessen "nederlands" te volgen.

Er is ook nog het zg. "redelijkheidsbeginsel", opgenomen in artikel 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat er zich tegen verzet om verzoeker de gevraagde verblijfsvergunning te weigeren."

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Waar de verzoeker in de hoofding van het eerste middel de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker op het eerste gezicht nalaat uiteen te zetten op welke wijze dit beginsel van behoorlijk bestuur door de thans bestreden beslissing zou zijn geschonden.

In de mate dat de schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt aangevoerd lijkt het middel dan ook onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM en daargelaten de vraag of de verzoeker de nodige aanduidingen geeft over de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden, wijst de Raad er op dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

Aangaande het redelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, dan slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad dan ook niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoeker stelt dat het onverantwoord is om hem de verblijfsvergunning te weigeren, wijst de Raad er op dat de thans bestreden beslissing werd getroffen op grond van de vaststelling dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de daartoe wettelijk vereiste documenten, nu de verzoeker niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of een geldig reisdocument, en de vaststelling dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor de duur van drie jaar dat hem werd betekend op 19 juni 2014. De verzoeker betwist deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet.

De beslissing van 22 mei 2014 waarbij aan de verzoeker de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geweigerd, is vreemd aan de motieven van de thans bestreden beslissing. De verzoeker kan de huidige vordering dan ook niet aanwenden om alsnog de wettigheid van de voornoemde beslissing van 22 mei 2014 te betwisten en hij toont met geen enkel gegeven aan dat hij op grond van een mogelijke tewerkstelling gerechtigd zou zijn in het Rijk te verblijven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het wettig verblijf van de verzoeker een einde nam op 12 juli 2013. De verlenging van dit tijdelijk verblijf was afhankelijk van het voorleggen van

een arbeidskaart B, doch de verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij op datum van de bestreden beslissing een dergelijke arbeidskaart kon voorleggen.

De verzoeker maakt dan ook op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de thans bestreden beslissing, gelet op de niet-betwiste motieven ervan, op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.4.2.2. De verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoeker verschaft de volgende toelichting:

“Dat de bestreden beslissingen zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden en de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dat de motivering afdoende dient te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

Dat het voor verzoeker dan ook onduidelijk is waarom de bestreden. beslissing werd getroffen.

Verzoeker heeft immers de indruk dat verweerder met twee maten en twee gewichten weegt.

Verzoeker kent immers in de streek van Lokeren en van Cent tientallen mensen afkomstig uit Turkije, die aanvankelijk op vakantie of op familiebezoek zijn gekomen bij Turkse familie in de streek van Lokeren of van Gent en die alhier te lande een aanvraag hebben ingediend tot verblijf op grond van artikel 9bis, en dewelke blijkbaar verder zonder problemen in België mogen verblijven, en er zelfs ongestoord een beroep kunnen doen op het O.C.M.W. e.a. sociale instellingen en diensten; (noot: verzoeker daarentegen heeft nog nooit een aanvraag ingediend op enige financiële overheidssteun; hij werkt voor zijn kost!)

Veel van deze mensen zijn naar hier gekomen, enkel in het bezit van een toeristenvisum voor 3 maanden, met het oog op "familiebezoek". maar zij blijven dan hangen; gaan samenwonen of trouwen met een Belgische man of vrouw, en pogen alzo hun verblijfstoestand te regulariseren,...

Verzoeker daarentegen was bij zijn afreis vanuit Turkije naar België in het bezit van een geldig visum om hier te komen werken!

Dat de vorige werkgever niet tijdig zijn arbeidskaart heeft verlengd, kan toch niet verzoeker ten kwade worden geduid. Verzoeker mag toch niet geschaad worden in zijn rechtmatige rechten door de nalatigheid van de vorige werkgever?

Dat verweerder dan ook onzorgvuldig te werk ging: “... elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen” (VAN HEULE, D., “De motiveringsplichten de Vreemdelingenwet”, T.V.R., 1992-93, 67-68).

Het is tenslotte zo dat België reeds enkele keren is veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg, omdat men hier bepaalde vreemdelingen verplichtte eerst nog eens een ommetje te maken naar hun thuisland, wanneer zij hier te lande arriveerden zonder voorafgaand visum te hebben aangevraagd op de Belgische Diplomatieke post in hun thuisland...”

De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De vaststellingen dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder de wettelijk vereiste documenten en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod

van drie jaar, vinden zoals hierboven uiteengezet, steun in de stukken van het administratief dossier. De gemachtigde stelt tevens vast dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoeker vrijwillig gevolg zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en hij licht ook concreet de feiten toe waarop hij deze gevolgtrekking steunt. De verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de motieven van de bestreden beslissing onduidelijk zijn. De verzoeker betwist deze feitelijke en juridische vaststellingen die de bestreden beslissing gronden, overigens niet.

Een schending van de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

Het dient te worden vastgesteld dat de verzoeker, zoals blijkt uit zijn inhoudelijk betoog, eerder een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt te willen aanvoeren. Hij betoogt immers tal van Turkse onderdanen te kennen in de streek van Lokeren en Gent die wel zonder problemen in België mogen verblijven.

De Raad wijst er op dat het gelijkheidsbeginsel slechts geschonden kan zijn indien in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er voor deze ongelijke behandeling een objectieve verantwoording bestaat of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Het behoort aan de verzoeker die aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden, dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aan te tonen (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 21 november 2011, nr. 216.335; RvS 30 september 2009, nr. 196.532). *In casu* kan de Raad, samen met de verweerder in de nota met opmerkingen, slechts vaststellen dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen terwijl hij nalaat zijn beweringen met enig concreet gegeven te staven.

Ook waar de verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient te worden opgemerkt dat hij uiterst vaag blijft in zijn betoog. De verzoeker preciseert op geen enkele wijze welke rechtspraak of welke arresten er precies door het Hof zouden zijn gewezen en nog minder toont hij aan dat zijn specifiek geval dermate gelijkenissen vertoont met de gevallen die aan het Hof voorlagen zodat deze 'rechtspraak' ook op hem van toepassing zou zijn.

Wederom dient de Raad er overigens op te wijzen dat de kritiek van de verzoeker niet zozeer de thans bestreden beslissing betreft, maar de beslissing waarbij zijn machtiging tot verblijf werd geweigerd en waarin werd ingegaan op de problemen die de verzoeker kende met zijn eerste werkgever en zijn zoektocht naar een nieuwe werkgever. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat een middel dat niet is gericht tegen de bestreden beslissing zelve, onontvankelijk is (zie onder meer RvS 27 maart 2002, nr. 105.235).

In de mate dat de verzoeker tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou aanvoeren, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker zich beperkt tot het aanhalen van rechtsleer ter zake. De verzoeker maakt op geen enkele wijze duidelijk hoe de bestreden beslissing in dit licht de zorgvuldigheidsplicht zou schenden. Het middel komt in die mate dan ook als onontvankelijk voor.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verzoeker *in fine* van zijn middel tevens aangeeft een vordering tot schorsing te willen instellen tegen een 'inreisverbod voor 2 jaar'. De bepalingen van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet verzetten er zich evenwel tegen dat de verzoeker in eenzelfde verzoekschrift een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou instellen tezamen met een gewone vordering tot schorsing. Tevens is de beroepstermijn om een beroep in te stellen tegen het inreisverbod van 22 mei 2014, betekend op 19 juni 2014, reeds geruime tijd verstreken.

Het tweede middel is derhalve niet ernstig.

Er is zodoende niet voldaan aan de voorwaarde van het aanvoeren van ernstige middelen die de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden.

2.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Deze voorwaarde dient niet te worden onderzocht, nu reeds werd vastgesteld dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde voor een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.6. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals voorzien in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Er dient in de huidige stand van het geding dan ook niet te worden ingegaan op exceptie die de verweerder opwerpt in de nota met opmerkingen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

C. DE GROOTE